

Arrest

nr. 207 732 van 14 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1997.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 16 december 2015 en dient de volgende dag een asielaanvraag in.

Op 20 maart 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 23 augustus 2017 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U bent afkomstig van Bakhtan (district Surkhrod, provincie Nangarhar). U kent uw geboortjaar niet maar verklaart twintig jaar oud te zijn. U bent naar school geweest tot de twaalfde graad. U woonde samen met uw ouders en drie broers. U bent verloofd met de dochter van uw oom aan vaderszijde, die woonachtig is in hetzelfde dorp. U baatte in uw dorp een winkel uit in algemene voeding.

Uw oudere broer M(...) R(...) was tewerkgesteld voor het Afghaans nationaal leger. Op een dag kwam er een dreigbrief bij jullie thuis aan waarbij hij werd opgeroepen door de Taliban om jihad te voeren tegen de ongelovigen. Hij weigerde dit en keerde terug naar zijn job. Drie tot drieënhalve maand later werd hij gedood. Hij deed de deur open voor onbekenden bij u thuis en werd elf dagen later dood terug gevonden in een nabijgelegen veld. Enkele weken later kwam de Taliban langs bij u in de winkel. Ze vroegen uw hulp bij het plaatsen van een bom langs de weg om de Amerikanen of leden van het Afghaans nationaal leger te treffen. U weigerde dit. Vervolgens kwam er een dreigbrief aan in uw winkel waarin stond dat met u hetzelfde zou gebeuren als met uw broer. Uw ouders vonden het beter dat u Afghanistan zou verlaten en regelden een smokkelaar. Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk en Duitsland kwam u in België aan. U was ongeveer twee maanden onderweg. Op 16 december 2015 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban gevisieerd wordt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader en uw broer, een opleidingsattest van uw broer, foto's van u, foto's van uw broer, een dreigbrief, een klachtenbrief en de enveloppes waarin deze documenten zijn bezorgd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst is het opvallend dat u over de tewerkstelling van uw broer in het leger zo goed als geen informatie kan aanleveren. U komt niet verder dan onduidelijke, vage en stereotiepe verklaringen. Zo verklaart u dat hij reeds elf jaar tewerkgesteld was in het leger (CGVS, p.13). Tegelijkertijd zegt u dat hij zevenentwintig jaar oud was. Dat zou echter betekenen dat hij al op zijn zestiende dienst heeft genomen. Uit informatie beschikbaar op het CGVS (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt echter dat men maar dienst kan nemen in het leger op achttienjarige leeftijd. Hiermee geconfronteerd kan u enkel uitbrengen dat u geen informatie heeft over hoe oud iemand moet zijn om bij het leger te gaan en dat het maar een schatting was (CGVS, p.15). Gevraagd naar wat hij juist deed in het leger antwoordt u dat hij iets deed met gewonden. Wanneer u gevraagd wordt om toch meer informatie aan te leveren over wat hij dan juist deed, komt u weer niet verder dan dat hij werkte met patiënten, met gewonden en dat hij zijn land diende. Ook over zijn werkplaatsen houdt u het erg vaag. U vermeldt Ghazni, Paktia en Logar, allemaal provincies in Afghanistan (CGVS, p.13). Gevraagd naar meer details over een district of een basis moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven. Gevraagd naar zijn rang, antwoordt u breedmal, wat overeenkomt met sergeant. Of het een hoge rang is weet u echter niet. U zegt dat het symbool hiervoor een lijn is (CGVS, p.14). Even later zegt u dan weer dat hij nooit het symbool voor zijn rang heeft gezegd. Uit informatie (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat het symbool voor sergeant drie zogenaamde V-tekens zijn. Dat u dit symbool nooit gezien zou hebben op zijn uniform of op een of andere foto van uw broer is dan ook volkomen ongeloofwaardig. Dat u zo weinig weet over zijn tewerkstelling verklaart u door te zeggen dat hij de oudste was en dat u niets tegen hem kon zeggen (CGVS, p.13). Dat broers onderling echter nooit zouden praten over een job die uw

broer al elf jaar uitoefende, is echter niet geloofwaardig. Dat u zo weinig informatie kan aanbrengen, doet dan ook sterk twifelen aan deze beweerde tewerkstelling van uw broer.

Ook over de omstandigheden van de dood van uw broer houdt u zich op de vlakte. Er zou een dreigbrief voor hem zijn aangekomen bij jullie thuis een drietal maanden voor zijn dood. Vreemd genoeg kan u die dreigbrief niet voorleggen. Omdat uw broer geen rekening hield met de brief en gewoon verderging met zijn job, zou uw vader hem verwijderd hebben. Even later zegt u dan weer dat uw moeder hem zou verscheurd hebben. Ook over de inhoud kan u niets meer zeggen dan dat ze aan uw broer vroegen om de jihad te doen. Wat ze specifiek van hem vroegen of van hem wilden, weet u niet te zeggen (CGVS, p.16). De onduidelijke en verschillende verklaringen over deze dreigbrief doen eens te meer twifelen aan uw geloofwaardigheid. Deze wordt trouwens verder ondermijnd door de problematische verklaringen die u aflegt over het tijdstip van de gebeurtenissen die zouden hebben geleid tot uw vlucht uit Afghanistan. Zo zegt u dat uw broer gedood is in 1394. Het was rond dat tijdstip volgens u niet zo koud en niet zo heet, het zou zich hebben afgespeeld toen tarwe juist werd geoogst. Dat oogsten van tarwe situeert u rond 15 jawza (komt overeen met 5 juni in de Westerse kalender). Tegelijkertijd zegt u dat de dreigbrief die voor u bedoeld was, aankwam twee tot tweeënhalve week na de dood van uw broer. Een week tot anderhalve week na deze dreigbrief zou u Afghanistan verlaten hebben. Rekening houdende met het feit dat u hier een asielaanvraag deed op 16 december 2015 en verklaart twee maanden te zijn onderweg geweest, is dit echter onmogelijk (CGVS, p.18). Ook de datum die op de dreigbrief vermeld staat, namelijk 1/1/1437 (komt overeen met 15 oktober 2015 in de Westerse kalender en met 23 mizan 1394 in de Afgaanse kalender) komt niet overeen met de periode van dood van uw broer zoals u deze vermeld. Er is zelfs meer dan vijf maanden verschil tussen uw verklaringen en het door u neergelegde document.

Opvallend genoeg kwam deze dreigbrief niet bij u thuis aan, zoals deze van uw broer, maar zou deze zijn aangekomen in uw winkel die u uitbaatte. Dit zou volgens u komen omdat de Taliban eerst naar uw winkel was gekomen om u de vraag tot samenwerking persoonlijk te stellen (CGVS, p.19). U zou voor hen een bom moeten plaatsen op de weg in uw dorp waar u ook uw winkel had en waar het Afgaans leger voorbij kwam (CGVS, p.11). Het blijft echter onduidelijk waarom de Taliban specifiek u zou uitgekozen hebben voor deze taak. Zoals eerder hierboven gesteld maakt u het helemaal niet duidelijk dat uw broer tewerkgesteld was voor het Afgaanse leger. En indien dit wel zo was, lijkt het dan ook eerder onwaarschijnlijk dat ze in u vertrouwen zouden kunnen stellen voor deze samenwerking. Want u zou een bom moeten plaatsen die gericht was tegen het Afgaans leger, nota bene de werkgever van uw broer. U zegt dat ze u uitgekozen hadden omdat u niet zou opvallen in uw dorp, dat u vaak tot 's nachts aan het werk was en daarom die bom gemakkelijk kon plaatsen zonder op te vallen (CGVS, p.19). Dit neemt niet weg dat er mag verwacht worden dat de Taliban voor het uitvoeren van een voor hen zo'n belangrijke taak toch op zoek zal gaan naar mensen met een ander profiel en hier niet iemand zal voor kiezen die zelf associaties heeft met iemand die bij het Afgaans leger is of was tewerkgesteld.

Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielrelaas als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw taskara is hoogstens een bewijs van uw identiteit en deze staat in deze beslissing niet ter discussie. U bewijst echter op geen enkele manier een band te hebben met de man van wie u het attest en foto's van het leger neerlegt. De taskara van uw broer en uw vader doen dit evenmin. Wat deze documenten betreft, moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. U slaagt er verder in ook geen enkele foto aan te leveren waar u en uw zogenaamde broer samen op staan afgebeeld. Over de tewerkstelling van uw zogenaamde broer levert u trouwens slechts een document aan, namelijk een attest van een opleiding die plaatsvond in 2011. Hiermee kan bezwaarlijk een recente tewerkstelling voor het leger worden aangetoond. Ook de foto's van hem in legeruniform doen dit niet. De foto's die u aanlevert van uzelf tonen u in een school en in een winkel maar staven op geen enkele manier uw asielrelaas. Het argument van nagemaakte documenten en corruptie gaat trouwens ook op voor de dreigbrief en de brief van de ouders die u voorlegt. Het is opmerkelijk dat in de documenten naar uw

broer wordt gerefereerd met de naam A(...) R(...), terwijl u zelf altijd spreekt over M(...) R(...) (CGVS, p.3). Uw documenten staven dus op geen enkele manier het door u voorgehouden asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden.

Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Middels een aangetekend schrijven dat door de raadsman van de verzoekende partij op 11 januari 2018 werd ingediend, voegt de verzoekende partij twee stukken toe aan haar verzoekschrift, met name een verslag van het Centre des Immigrés Namur-Luxembourg aangaande de bestreden beslissing (stuk 3)

en een verklaring van verzoekers sociaal assistente omtrent verzoekers vermeende problemen om zaken uit te drukken of te begrijpen (stuk 4).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst op artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), welke bepaling luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

De Raad stelt vast dat voormeld verslag van het Centre des Immigrés Namur-Luxembourg in essentie kritiek betreft op de motieven van de bestreden beslissing die gebaseerd wordt op, enerzijds, de verklaringen van de verzoekende partij zoals die blijken uit het administratief dossier, en, anderzijds, informatie waarvan niet blijkt dat deze niet reeds beschikbaar was op datum van het indienen van het verzoekschrift. De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat het hier om nieuwe elementen zou gaan in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet en dat het hierop gesteunde betoog niet reeds door haar raadsman kon worden ontwikkeld in het verzoekschrift. Ook de opmerkingen van verzoekers sociaal assistente met betrekking tot verzoekers gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kunnen niet als nieuwe elementen in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Middelen moeten, teneinde de rechten van de verdediging van de andere partij(en) te vrijwaren, in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen. Te dezen toont de verzoekende partij dan ook niet aan, en de Raad kan niet anders vaststellen, dat de grondslag van voormelde elementen niet reeds bestond op het ogenblik dat de verzoekende partij het verzoekschrift heeft ingediend. Het in voormeld verslag van het Centre des Immigrés Namur-Luxembourg ontwikkelde middel is in de aangegeven mate dan ook laattijdig.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is de verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“II.1.1. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Allereerst verwijt verwerende partij verzoekende partij niet veel informatie te kunnen geven over de werkzaamheden van haar broer:

[citaat bestreden beslissing, p. 1, 2]

De broer van verzoekende partij deed een erg gevaarlijke job. Hij vertelde hier dan ook niet veel over aan zijn gezinsleden, laat staan aan zijn jongere broer. Verzoekende partij wist in grote lijnen wat haar broer deed, maar het is niet de gewoonte om als jongere broer je broer uit te horen over zijn job, zeker gezien hij tewerkgesteld was in het leger en dat de nodige risico's met zich mee bracht.

Verwerende partij verwacht ten onrecht dat verzoekende partij een uitgebreide omschrijving kan geven over de precieze inhoud van het werk van haar broer.

II.1.2. Vervolgens stelt verwerende partij dat verzoekende partij zich op de vlakte zou houden over de dood van haar broer:

[citaat bestreden beslissing, p. 2]

Verwerende partij stelt dat verzoekende partij "vreemd genoeg" de dreigbrief die aan haar broer was gericht niet kan voorleggen. Verzoekende partij vraagt zich af wat hier zo vreemd aan is?? Het is niet zo dat deze brief aan haar overhandigd werd, of dat zij toen al haar vlucht uit Afghanistan aan het plannen was en bewijsmateriaal verzamelde.

Zij was hier helemaal niet mee bezig! Ook de inhoud ervan werd niet met haar besproken. Zij wist enkel dat haar broer bedreigd werd door de Taliban omwille van haar werkzaamheden en dat haar gevraagd werd om deel te nemen aan de jihad. Wat meer verwacht verwerende partij dat verzoekende partij zou weten?

Verwerende partij valt tevens over het feit dat de leeftijd van de broer van verzoekende partij niet zou kloppen, rekening houdend met het aantal jaar dat hij het leger zat. Zoals verzoekende partij stelde tijdens het gehoor, gaf zij een schatting van de leeftijd van haar broer. Zij weet zelfs haar eigen exacte leeftijd/geboortedatum niet, laat staan dat van haar broer! Verwerende partij dient een beetje redelijk te wek te gaan bij de beoordeling van de kennis van leeftijden/exacte geboortedata bij Afghaanse asielzoekers, gezien hier niet veel belang aan wordt gehecht in hun cultuur.

II.1.3. Tenslotte hecht verwerende partij evenmin geloof aan de dreigbrief die verzoekende partij ontving van de Taliban:

[citaat bestreden beslissing, p. 2]

Uiteraard kent verzoekende partij de exacte beweegredenen van de Taliban niet, waarom juist zij uitgekozen werd voor hun opdracht. Zij vermoedt dat dat komt omdat zij vermoedden dat verzoekende partij wel mee zou werken omdat zij wist waar de Taliban toe in staat was en niet hetzelfde lot zou willen ondergaan als haar broer. Bovendien viel verzoekende partij niet op gezien zij in het dorp woonde en er een winkeltje had. Zij zou niet verdacht lijken als zij 's nachts buiten was en kon de bom plaatsen. Verzoekende partij vermoedt dan ook dat de Taliban haar om deze redenen viseerde en vroeg om mee te werken met hen.

II.1.4. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft. Zij is er moeten vluchten uit vrees voor haar leven dat bedreigd werd door de Taliban. Haar broer heeft het eerst met zijn leven moeten bekopen, dus zij is slechts vertrokken toen ze echt niet anders meer kon.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet dan ook in hoofddorde erkend worden als vluchteling."

En

"II.2.1. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan de herkomst van de verzoekende partij.

Er wordt enkel gesteld dat de verzoekende partij zich in Jalalabad zou kunnen vestigen en dat het daar veilig genoeg is.

De verwerende partij motiveert vooreerst niet hoe de verzoekende partij in Jalalabad zou moeten raken. Volgens wikipedia (https://en.wikipedia.org/wiki/Jalalabad_Airport) is de luchthaven momenteel enkel in gebruik voor militaire doeleinden:

Jalalabad Airport (IATA: JAA, ICAO: OAJL) is located 3 miles (4.8 km) southeast of Jalalabad city in Afghanistan. This airport is currently being used only for military purposes and sometimes the United Nations' aircraft use this airport. It is occupied and maintained by the United States Armed Forces and civilian contractors. They operate out of Forward Operating Base Fentv, which is adjacent to Jalalabad Airport. The Afghan Air Force (AAF) and members of the International Security Assistance Force also use the airport.

Het CGVS erkent immers zelf dat Jalalabad te midden van een conflictgebied ligt, doch meent dat deze stad iets veiliger is dan haar omgeving:

[citaat bestreden beslissing, p. 3]

Het CGVS dient aldus tevens aan te tonen dat Jalalabad op veilige wijze bereikbaar is voor de verzoekende partij:

« 10. Une zone ne peut constituer une possibilité de fuite ou de réinstallation interne si l'accès à cette zone est entravé par des obstacles qui ne peuvent être raisonnablement surmontés. Ainsi, on ne peut

exiger du requérant qu'il soit exposé à des dangers physiques pour atteindre cette zone, tels que des champs de mines, des combats entre factions rivales, des déplacements de lignes de front, du brigandage ou d'autres formes de harcèlement ou d'exploitation »³

In casu werd dit alvast niet verduidelijkt in de bestreden beslissing.

II.2.2. De COI Focus dd. 9 juni 2017 van de verwerende partij meldt bovendien onder meer het volgende :

P. 17:

[...]

- P. 13:

[...]

en p. 14 COI focus rapport :

[...]

Het nieuwe COI focus rapport van juni 2017 vermeldt aldus dat de burger slachtoffers in Jalalabad de laatste jaren enorm is toegenomen.

De vraag is of aldus redelijkerwijze van de verzoekende partij kan verwacht worden dat zij zich in Jalalabad hervestigt.

Het UNHCR stelt hierover onder meer het volgende⁴

« Analyse du caractère raisonnable

22. Outre l'absence de crainte de persécution dans la zone de fuite ou de réinstallation interne envisagée, le demandeur doit pouvoir raisonnablement s'y réinstaller en toutes circonstances. De nombreuses juridictions ont adopté ce critère de caractère raisonnable", soit explicitement, soit en faisant référence aux notions similaires de difficulté excessive" (undue hardship) ou de "protection significative" (meaningful protection). (...) 27. Le demandeur doit pouvoir trouver la sûreté et la sécurité et être à l'abri de tout danger et de menace à son intégrité physique. Cette situation doit être durable et non illusoire ou imprévisible. Dans la plupart des cas, les pays en proie à un conflit armé ne constitueront pas un lieu sûr de réinstallation interne, en particulier au vu de l'instabilité des lignes de front qui peuvent soudainement provoquer l'insécurité dans une zone jusque-là considérée comme sûre. (...)»

Dit laatste werd alvast niet aangetoond. Integendeel, de COI Focus van de verwerende partij bevestigt immers de uiterst moeilijke omstandigheden waarin IDP's in Jalalabad terechtkomen!

II.2.3. Aldus kan van de verzoekende partij niet verwacht worden dat zij zich redelijkerwijze in Jalalabad vestigt.

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden aldus manifest geschonden.

Verzoekende partij dient dan ook minstens de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. In ondergeschikte zin dient de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek."

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

3.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart haar land van herkomst te hebben verlaten uit vrees om door de taliban te worden vermoord. Zij verklaart dat zij afkomstig is uit het dorp Bakhtan, gelegen in het district Surkhrod van de provincie Jalalabad, en dat zij daar een winkel in algemene voeding uitbaatte. De verzoekende partij verklaart dat haar oudere broer werkzaam was als sergeant in het Afghaanse leger. Op een dag, toen verzoekers broer een aantal nachten thuis verbleef, zouden de taliban daar een dreigbrief hebben achtergelaten waarin zij hem opriepen om samen met hen jihad te voeren tegen de ongelovigen. Hoewel verzoekers ouders hem zeiden niet naar zijn werk terug te gaan, zou verzoekers broer hier geen gehoor aan gegeven hebben en zijn functie verder hebben uitgeoefend. Toen hij ongeveer drie maanden later opnieuw thuis was, zou verzoekers broer 's nachts de deur hebben geopend toen er werd aangeklopt en elf dagen later dood teruggevonden zijn in een nabijgelegen veld. Enkele weken later zou de verzoekende partij in haar winkel bezoek hebben gekregen van de taliban. Zij zouden haar hulp hebben gevraagd bij het plaatsen van een bom langs de weg om Amerikanen of leden van het Afghaanse leger te treffen. Omdat de verzoekende partij weigerde, zou zij vervolgens een dreigbrief in haar winkel hebben ontvangen waarin stond dat met haar hetzelfde zou gebeuren als met haar broer. De vader van de verzoekende partij zou besloten hebben dat zij het land diende te verlaten en voor haar een smokkelaar hebben geregeld.

Ter staving van haar verzoek legt de verzoekende partij tijdens de administratieve procedure volgende stukken neer: haar *taskara*, de *taskara's* van haar vader en haar broer, een opleidingsattest van haar broer, foto's waarop de verzoekende partij te zien is, foto's waarop haar broer te zien is, een dreigbrief gericht aan de verzoekende partij, een brief waarin ouderen van haar dorp haar problemen bevestigen, de enveloppe waarin deze documenten werden verzonden. Ter terechtzitting van 27 juni 2018 legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer waarbij zij volgende stukken voegt: de legerbadge van haar broer, het origineel van voormeld opleidingsattest van haar broer, enkele foto's waarop haar broer te zien is.

De Raad stelt vast dat de voorgelegde *taskara's*, foto's, de legerbadge en het opleidingsattest van haar broer betrekking hebben op de identiteit van de verzoekende partij, haar familie en het profiel van haar oudere broer. Deze elementen worden door de Raad evenwel niet ter discussie gesteld. Wat betreft de dreigbrief en de bevestigingsbrief van de ouderen van Bakhtan, dient te worden gewezen op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de door de verzoekende partij aangevoerde vervolgingsfeiten te staven. De brief van de ouderen heeft overigens een duidelijk gesolliciteerd karakter, nu dit document op vraag van verzoekers moeder werd opgesteld toen de verzoekende partij zich reeds in België bevond (stuk 5, gehoorverslag, p. 19). De enveloppe kan hoogstens aantonen dat de verzoekende partij documenten kreeg opgestuurd vanuit Kaboel, maar houdt heeft geen betrekking op de aangevoerde vervolgingsfeiten.

Gelet op de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers asielrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar asielrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad kan in navolging van de verwerende partij geen geloof hechten aan het relaas van de verzoekende partij.

De verzoekende partij verklaart dat haar oudere broer omwille van zijn tewerkstelling bij het Afghaanse leger door de taliban zou zijn vermoord nadat hij geen gehoor zou hebben gegeven aan hun oproep om zich bij hen aan te sluiten. Zij legt evenwel geen enkel begin van bewijs voor waaruit dit overlijden kan blijken. Ook de dreigbrief die voor haar broer zou zijn bestemd legt zij niet neer. Waar zij aanvankelijk verklaarde dat haar vader deze brief verwijderde, stelde zij niet veel later dat haar moeder deze brief verscheurde (stuk 5, gehoorverslag, p. 16). Over de inhoud van deze brief kon de verzoekende partij niet méér kwijt dan dat de taliban haar broer vroegen om de jihad te doen. Wat de taliban specifiek van

hem verlangden of wilden, kon de verzoekende partij niet aangeven. Ter verschoning van haar beperkte kennis desbetreffend, verklaarde de verzoekende partij dat zij haar informatie heeft van haar moeder en dat zij de dreigbrief in kwestie zelf niet te zien kreeg (stuk 5, gehoorverslag, p. 16). Dermate tegenstrijdige en gebrekkige verklaringen doen afbreuk aan verzoekers bewering dat haar broer ooit door de taliban zou zijn bedreigd in een brief. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt overigens niet dat haar broer maatregelen voor zijn veiligheid zou hebben genomen toen hij terugkeerde naar het huis waar de taliban hem enkele maanden eerder middels een achtergelaten brief zouden hebben bedreigd. Hij was zich nochtans bewust van het gevaar, nu hij verzoekers vader zou hebben verteld dat sommige militairen door de taliban werden gevangen en onthoofd (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Dat hij dan thuis de deur zou hebben geopend en naar buiten zou zijn gegaan toen daar op een nacht onverhoeds werd aangeklopt, komt de Raad dan ook niet aannemelijk voor.

Nog daargelaten dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar broer ooit zou zijn bedreigd en vermoord door de taliban omwille van zijn werkzaamheden in dienst van het Afghaanse leger, kan uit haar verklaringen niet blijken dat zij ook zelf zou zijn bedreigd omwille van haar broers profiel. Gevraagd waarom de taliban juist haar zouden kiezen om een bom te plaatsen langs de weg, wees de verzoekende partij op het feit dat zij van het dorp was en als winkelluitbater op die plek tot 's avonds laat werkte zodat het niet zou opvallen indien zij het deed. De taliban zouden tevens bereid zijn geweest de verzoekende partij financieel te vergoeden (stuk 5, gehoorverslag, p. 11, 19, 20). Het is enkel omdat de verzoekende partij weigerde dat de taliban ermee zouden hebben gedreigd haar hetzelfde aan te doen als wat zij met haar broer deden. Het is echter niet aannemelijk dat de taliban hun vertrouwen zouden stellen in de verzoekende partij om voor hen een bom te plaatsen gericht tegen het Afghaanse leger, *nota bene* de werkgever van haar broer. Indien de taliban erop vertrouwden dat de verzoekende partij haar medewerking zou verlenen om niet hetzelfde lot te ondergaan als haar broer, zoals de verzoekende partij suggereert, kan niet worden ingezien waarom de taliban het nodig achtten de verzoekende partij te vergoeden voor haar medewerking. Aldus blijft het geheel onduidelijk waarom de taliban uitgerekend de verzoekende partij zouden hebben uitgekozen om voor hen een bom te plaatsen voor het Afghaanse leger en de buitenlandse troepen.

Er kan daarenboven maar weinig geloof worden gehecht aan de door de verzoekende partij geschetste gang van zaken toen de taliban haar in haar winkel zouden zijn komen opzoeken. De verzoekende partij verklaarde dat de taliban haar hun plan uit de doeken deden en vertelden waar zij de bom moest begraven. Nochtans konden de taliban zich op dat moment niet vergewissen van verzoekers bereidheid om hen te helpen, zoals ook zou blijken, nu de verzoekende partij hen zou hebben geantwoord dat zij dit niet wilde doen. De taliban zouden de verzoekende partij na haar weigering gewoon gedag hebben gezegd en weer zijn weggegaan, om twee dagen later een dreigbrief af te leveren (stuk 5, gehoorverslag, p. 19). Het is niet aannemelijk dat de taliban aldus het risico zouden hebben genomen dat de verzoekende partij met de informatie waarover zij beschikte naar de autoriteiten ging en hun plan dwarsboomde.

Tot slot merkt de Raad op dat de verzoekende partij verklaarde dat haar ouders nog steeds in hetzelfde huis wonen en dat ook haar zus nog in haar dorp woont. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat haar familie ooit zou zijn bedreigd omwille van haar broers job of haar eigen weigering om de taliban te helpen. Haar twee jongere broers zouden niet naar school gaan, niet omdat zij specifiek door de taliban zouden worden geviséerd, maar wel omwille van haar moeders inschatting van de algemene veiligheidssituatie in haar regio (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 10). Dat ook verzoekers familieleden volgens de vertaling van de neergelegde dreigbrief door de taliban met de dood zouden worden bedreigd, maar klaarblijkelijk niet de nood voelen om maatregelen te nemen voor hun veiligheid, doet afbreuk aan de ernst van deze dreiging (stuk 14, Documenten, nr. 7).

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden.

3.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berybommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviserd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel

risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 19 juni 2018 (COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad” van 20 februari 2018 en EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security situation” van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de Jalalabad inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Waar de verzoekende partij de verwerende partij verwijt niet te hebben gemotiveerd inzake de bereikbaarheid van Jalalabad, merkt de Raad op dat het dorp Bakhtan, dat blijkens de informatie aanwezig in het administratief dossier respectievelijk bijgebracht door de verwerende partij tot het grootstedelijk gebied Jalalabad behoort (zie COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad” van 20 februari 2018, p. 5-9 en kaart ‘Jalalabad grootstedelijk gebied’). In zoverre de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat zij de stad Jalalabad niet op een veilige manier zou kunnen bereiken, wijst de Raad op informatie gevoegd bij het administratief dossier (stuk 18, Landeninformatie, COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad” van 9 juni 2017) – waaruit de verzoekende partij overigens zelf citeert – waaruit blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kaboel ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kaboel. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico’s houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij stelt dat uit voormelde COI Focus van 9 juni 2017 blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in Jalalabad de laatste jaren enorm is toegenomen, wijst de Raad erop dat behalve het aantal burgerslachtoffers ook andere objectieve elementen in ogenschouw worden genomen bij de evaluatie van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zoals het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens (“improvised explosive devices” (IEDs), artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het feit of burgers al dan niet rechtsreeks worden gevisieerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden. In dit opzicht herhaalt de Raad dat het merendeel van de gewelddaden die in Jalalabad door opstandelingen worden gepleegd gericht zijn tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED’s op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen ‘high profile’-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie ‘security enforcements’. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED’s. Hoewel dit inherent een groot potentieel

inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Het is het geheel van deze elementen op basis waarvan de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht kon oordelen dat de veiligheidssituatie in Jalalabad de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet rechtvaardigt.

Waar de verzoekende partij zich de vraag stelt of van haar wel redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zich in Jalalabad vestigt en wijst op de uiterst moeilijke omstandigheden waarin IDP's volgens de informatie in het administratief dossier in deze stad terecht komen, herhaalt de Raad dat Jalalabad *in casu* niet als intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd. Aldus dringt de in deze bepaling bedoelde redelijkheidstoets zich *in casu* niet op.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.4. *In casu* kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vastgesteld worden.

Betreffende de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, naast de hoger ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat en dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari en Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

M. RYCKASEYS